

רשומות

הצעות חוק

17 ביולי 1951

85

י"ג בתמוז תשי"א

עמוד

240	הצעת חוק שירות מילואים (תגמולים), תשי"א—1951
245	הצעת חוק לחיקון פקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"א—1951
246	הצעת חוק המועצות המקומיות (מתן תוקף למס גולגולת מודרג), תשי"א—1951

חוק שירות מילואים (תגמולים), תשי"א—1951

פרק ראשון: פירושים

1. בחוק זה — פירושים
- (א) „מילואים“ פירושו — שירות מילואים כמשמעותו בחוק שירות בטחון, תש"ט—1949¹;
- „קרן תגמולים“ פירושו — קרן חופשה ששר העבודה הסמיכה להיות קרן תגמולים לפי סעיף 11;
- „שכר עבודה“ פירושו — כל תמורה בכסף או בשווה כסף המשתלמת לעובד בעד שעות העבודה הרגילות, למעט שעות נוספות; סכום המשתלם לעובד לכיסוי הוצאות מיוחדות שאינן קיימות בעת שירותו במילואים, אין רואים אותו כחלק משכר העבודה;
- „מפקח עבודה“ פירושו — מפקח, כמשמעותו בפקודת מחלקת העבודה, 1943²;
- „עובד במשכורת“ פירושו — עובד שגמול עבודתו, כולו או חלקו, משתלם על בסיס של חודש או של תקופה ארוכה יותר;
- „עובד בשכר“ פירושו — עובד שאינו עובד במשכורת;
- „עובד“ פירושו — עובד במשכורת ועובד בשכר.
- (ב) „עובד“, „עובד במשכורת“ ו„עובד בשכר“ אינם כוללים —
- (1) עובד בחקלאות המקבל את כל גמול עבודתו בחלק מהיכול, בשירותים או בשווה כסף;
- (2) עובד המקבל את כל גמול עבודתו בחלק מרווחים;
- (3) עובד ארעי בעבודה שאינה לצורך עסקי המעביד או מקצועו.

פרק שני: תגמולים

2. מי שנקרא להתייצב למילואים והתייצב ושירת כחוק לפחות שלושה ימים רצופים, ישלם לו אוצר המדינה בעד כל יום של שירות 650 פרוטה בניכוי 220 פרוטה דמי כלכלה.
3. כל עובד המשרת במילואים כאמור בסעיף 2 זכאי לקבל תגמול בעד תקופת שירותו במילואים (להלן — התגמול) בשיעור הנקוב בסעיף 4, פחות 650 פרוטה לכל יום של שירות.
4. שיעור התגמול לעובד הוא —
- (1) למי שהיה רווק ביום שהתייצב למילואים — 50% משכר עבודתו הרגיל;
- (2) למי שהיה נשוי ביום שהתייצב למילואים, ולא היה לו ילד שלא מלאו לו 18 שנה — 65% משכר עבודתו הרגיל;
- (3) למי שהיה נשוי ביום שהתייצב למילואים והיה לו לפחות ילד אחד שלא מלאו לו 18 שנה, וכן למי שהיה באותו יום אלמן או גרוש והיה לו לפחות ילד אחד כאמור שכל פרנסתו עליו — 80% משכר עבודתו הרגיל.
5. (א) שכר עבודה רגיל, לענין סעיף 4, הוא —

¹ ספר החוקים מס' 25 מיום כ"א כאלול תש"ט (15.9.49), עמ' 271.

² ע"ר מס' 1250 מיום 15.2.43, חוס' 1, עמ' 71.

(1) לגבי עובד במשכורת — שכר העבודה שהעובד היה מקבל בעד תקופת שירותו במילואים אילו לא שירת כך והוסיף לעבוד ;

(2) לגבי עובד בשכר — שכר העבודה היומי הממוצע כפול במספר ימי שירותו במילואים. שכר העבודה היומי הממוצע הוא הסכום היוצא מחילוק שכר רבע השנה שקדם לשירותו במילואים למספר השעים ; היו ברבע השנה כאמור חדשי עבודה לא מלאה, יחושב השכר היומי הממוצע לפי רבע השנה של העבודה המלאה ביותר שבשנים עשר החדשים שקדמו לשירותו במילואים, הכל לפי בחירת העובד.

(ב) בחישוב שכר העבודה הרגיל יראו עובד ששכר עבודתו הרגיל לחודש הוא יותר ממאה ועשר לירות, כאילו היה שכר עבודתו הרגיל לחודש — מאה ועשר לירות, ועובד ששכר עבודתו הרגיל לחודש הוא פחות מחמישים לירות, כאילו היה שכר עבודתו הרגיל לחודש — חמישים לירות, ובלבד שלא יעלה התגמול על שכר העבודה הרגיל שהיה מקבל העובד אילו לא שירת במילואים והוסיף לעבוד.

(ג) שר העבודה רשאי לקבוע, בתקנות, הוראות משלימות בדבר תישוב שכר העבודה הרגיל לענין סעיף זה.

חילוקי דעות

6. התעוררו חילוקי דעות בדבר דרך חישובו של שכר העבודה הרגיל, יכריע שר העבודה הכרעה סופית. שר העבודה רשאי להעביר לאחר את סמכותו לפי סעיף זה ; הודעה על העברת סמכות תפורסם ברשומות.

השלום תגמול לעובד במשכורת

7. עובד במשכורת חייב מעבידו לשלם לו את התגמול המגיע לו ; התגמול ישולם לכל המאוחר ביום שבו היה משתלם שכרו אילו לא שירת במילואים והוסיף לעבוד.

השלום תגמול לעובד בשכר

8. (א) כל עובד בשכר, שעבד לפחות יום עבודה אחד אצל מעביד אחד או במקום עבודה אחד, חייב מעבידו לשלם בעדו תמורת תגמול 1½% לפחות משכר העבודה.

(ב) תמורת התגמול תשולם לקרן התגמולים של ענף העבודה שבו עבד העובד, או בכל דרך אחרת שתיקבע בתקנות, בין דרך כלל ובין לסוגים מסויימים של עובדים ; מועד התשלום ייקבע על ידי שר העבודה בתקנות.

(ג) התגמול המגיע לעובד בשכר ששולמה בעדו תמורת תגמול לקרן תגמולים יימסר לו לפי הוראות תקנות הקרן ; התגמול המגיע לעובד בשכר ששולמה בעדו תמורת תגמול בדרך אחרת יימסר לו במועד ובדרך שייקבעו בתקנות.

(ד) שר העבודה רשאי לפטור מעבידים מסויימים מלקיים הוראות סעיף זה, בין דרך כלל ובין לסוגים מסויימים של עובדיהם, אם הוכח לו כי אותם מעבידים משלמים לעובדיהם בשכר, או לסוג מסויים שבהם, תגמול לפי הוראות סעיף 7 ; ומשעשה כן יהיה דינם של העובדים שלגביהם ניתן הפטור כדין עובדים במשכורת.

זכות לחבוע תמורת תגמול

9. תמורת תגמול שמעביד חייב לשלמה, יראוה כתוב המגיע ממנו לקרן התגמולים או למי שיש לשלמה בהתאם לתקנות.

דין התשלומים

10. תגמול ותמורת תגמול המגיעים ממעביד לפי הסעיפים 7 ו-8, וכן תשלום המגיע לפי סעיף 23, דינם לכל דבר כדין שכר עבודה.

פרק שלישי : קרנות תגמולים

הסמכת קרן תגמולים

11. שר העבודה רשאי, בתנאים שימצא לנכון, להסמיך קרן חופשה כמשמעותה בחוק חופשה שנתית, תשי"א—1951, להיות קרן תגמולים לצורך חוק זה.

סיוע

12. קרן תגמולים תהיה נתונה לפיקוח שר העבודה, בהתאם לתקנות.

¹ ספר החוקים 81 מיום 1' בחמוז תשי"א (11.7.51), עמ' 234.

13. שר העבודה יקבע תקנון לדוגמה לפעולות קרן תגמולים לפי חוק זה, וקרן התגמולים תפעל לפי אותו תקנון בשינויים שיאושרו על ידי שר העבודה; התקנון לדוגמה יפורסם ברשומות.

התקנון

14. (א) תשלומים המשתלמים לקרן תגמולים לפי חוק זה, יתנהלו בנפרד מיתר כספי אותה קרן.

דרכי הפעולה

(ב) שר העבודה רשאי לקבוע בתקנות הוראות בדבר דרך פעולתה של קרן תגמולים, הנהלת השבונותיה, הגשת דינים וחשבונות ופרסומם, דרכי הפיקוח עליה, אופן השקעת כספים והשימוש בעודפים, לרבות העברתם לקרן תגמולים אחרת, וכן בדבר הקמתן של ועדות בקורת, הרכבן ודרך פעולתן.

15. (א) שר העבודה רשאי לבטל את הסמכתה של קרן תגמולים, אם הקרן אינה ממלאה אחרי תקנונה או אחרי התקנות שהותקנו לפי חוק זה, או אם הביטול רצוי, לדעת שר העבודה, לטובת העובדים שלהם משתלמת תמורת התגמול.

ביטול הסמכה

(ב) ביטול שר העבודה את הסמכתה של קרן תגמולים, יודיע בצו, למי ובאיוז תנאים יעברו כספי הקרן. ניתן הצו, יוקנו כספי הקרן למי שהועברו אליו לפי הצו, ולאיש זולתו לא תהיה שליטה עליהם.

16. הודעה על הסמכת קרן תגמולים ועל ביטול הסמכה כזו, תפורסם ברשומות.

פרסום הודעות

פרק רביעי : ביצוע וענשים

17. (א) מעביד חייב לנהל פנקס תמורות תגמול, שבו יירשמו, ביחס לכל עובד בשכר, הפרטים שייקבעו בתקנות.

פנקס תמורות תגמול

(ב) שר העבודה יקבע, בהודעה שתפורסם ברשומות, את סוגי המעבידים שעליהם יחול סעיף זה.

(ג) בהודעה על פי סעיף קטן (ב) רשאי שר העבודה לקבוע שפנקס תמורות התגמול יהיה חלק מפנקס אחר שהמעביד חייב לנהלו על פי חוק ששר העבודה ממונה על ביצועו.

18. (א) סמכויותיו של מפקח עבודה, ביחס לכל מקום שיש לו יסוד להניח כי עובד בו עובד, הן כסמכויותיו של מפקח לפי סעיף 10 (1) לפקודת מחלקת העבודה, 1943.

סמכויות מפקח עבודה

(ב) מפקח עבודה רשאי לחקור, בכל ענין הנוגע לחוק זה, כל אדם הנמצא במקום שאליו בא מפקח העבודה בתוקף סמכויותיו לפי סעיף קטן (א); אך לא יידרש אדם ליתן תשובה או עדות העלולה לגלגל עליו אשמה פלילית. מפקח עבודה רשאי לרשום בפרוטוקול את תשובותיו והודעותיו של הנחקר.

(ג) דין פרוטוקול שנרשם בהתאם לסעיף קטן (ב) כדין הודעה שנרשמה בהתאם לסעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות) והסעיפים 3 ו-4 לאותה פקודה חלים עליו.

19. (א) מעביד שעבר אחת העבירות האלה —

עבירות וענשים

(1) פיטר עובד במשכורת שחובת שירות במילואים חלה עליו או צפויה לו בעתיד הקרוב, מתוך כוונה להתחמק מחובות שחוק זה מטיל עליו;
(2) לא שילם, בלי צידוק מספיק ותוך זמן המתקבל על הדעת, תגמול או תמורת תגמול לפי חוק זה.

¹ חוקי א"י, כרך א', פרק ל"ד, עמ' 439.

דינו — קנס עד חמישים לירות ביחס לכל עובד שלגביו נעברה העבירה.

(ב) אדם שעבר אחת העבירות האלה —

- (1) הפריע למפקח עבודה להשתמש בסמכויותיו;
- (2) סירב להשיב למפקח עבודה על שאלה שהוא חייב להשיב עליה;
- (3) לא ניהל פנקס תמורות תגמול לפי סעיף 17;
- (4) לא רשם את הפרטים שיש לרשםם בפנקס תמורות התגמול או רשם פרטים לא נכונים או לא מלאים;
- (5) עבר על תקנות שהתקין שר העבודה על פי חוק זה.

דינו — קנס עד חמישים לירות.

20. חברה, אגודה שיתופית או כל חבר אנשים אחר שעברו את אחת העבירות האמורות בסעיף 19, רואים כאחראי לעבירה גם כל חבר הנהלה, מנהל או פקיד של אותו חבר אנשים ואפשר להביאו לדין ולהענישו כאילו עבר הוא את העבירה, אם לא הוכיח אחד משני אלה:

- (1) שהעבירה נעברה שלא בידיעתו;
- (2) שנקט כל האמצעים הנאותים כדי להבטיח שהוראות חוק זה בקשר לעבירה הנידונה יקוימו.

21. (א) במשפט שבו נאשם אדם בעבירה על פי סעיף 19 (א) (2) הוכות בידי העובד או בידי מי שיש לשלם לו את תמורת התגמול, הכל לפי הענין, לטעון ולחקור עדים, ורשאי בית המשפט, לפי בקשת העובד או לפי בקשת מי שיש לשלם לו את תמורת התגמול, לחייב את הנאשם לשלם את התגמול או תמורת התגמול שהנאשם היה חייב לשלם ולא עשה כן.

(ב) החלטת בית המשפט המחייבת את הנאשם בתשלום, כאמור בסעיף קטן (א), דינה, בכל הנוגע להוצאה לפועל, כדין פסק דין סופי של בית משפט מוסמך, לטובת העובד או לטובת מי שיש לשלם לו את תמורת התגמול, הכל לפי הענין.

22. (א) פיטר מעביד עובד במשכורת שחובת שירות במילואים חלה עליו או צפויה לו בעתיד הקרוב, מתוך כוונה להתחמק מהחובות שחוק זה מטיל עליו, ולאחר הפיטורים התייצב העובד ושירת במילואים, לא יהיה לפיטורים כל תוקף חוקי בכל הנוגע לחוק זה, הכל הוכיות הנתונות לפיו לעובד יעמדו בעינם כאילו לא פוטר והוסיף לעבוד אצל אותו מעביד עד תום שירותו במילואים כאמור.

(ב) התעוררו חילוקי דעות בקשר לסעיף זה, על המעביד הראיה שהפיטורים לא באו מתוך כוונה להתחמק מהחובות שחוק זה מטיל עליו.

23. מעביד ועובדיו, או מעביד בלבד, שנהגו לשלם תשלומים לקופת תגמולים או לקופת פנסיה או לקופה או לקרן כיוצא באלה, יהיו המעביד והעובד הזכאי לתגמול לפי חוק זה, או המעביד בלבד, הכל לפי הענין, חייבים לשלם תשלומים לאותה קופה או לאותה קרן בעד פרק הזמן שהעובד שירת במילואים, כאילו העובד לא שירת במילואים והוסיף לעבוד.

24. תקופת ההתישנות לכל תביעה על פי חוק זה, בין אורחית ובין פלילית, היא שלוש שנים.

25. לענין חוק זה דין עובד המדינה כדין כל עובד אחר.

אחריות של חבר הנהלה ושל סנהל

חייב בתשלום

התחמקות מחובות הפוטטלות על פי החוק

הפרשות לקופות תגמולים וכו'

התישנות

דין עובדי המדינה

26.	בחבורת עובדים, בין שהיא גוף מאוגד ובין שאינה גוף מאוגד, רואים את כל אחד מבני החבורה כעובדו של האדם שמסר לחבורה את העבודה, אם היו רואים אותו כך אילו היה קיים קשר ישיר בינו ובין כל אחד מבני החבורה.	חבורת עובדים
27.	מי שמרצה עונש מאסר בפרק הזמן שבו הוא משרת במילואים, יאבד, לתקופת מאסרו, את זכויותיו לכל תשלום לפי חוק זה.	איבוד זכויות
28.	חוק זה אינו בא למעט מכל זכות הגתונה לעובד לפי חוק, הסכם קולקטיבי, חוזה עבודה או נוהג.	שמירת זכויות
29.	שר העבודה ממונה על ביצוע חוק זה, והוא רשאי להתקין תקנות בכל ענין הנוגע לביצועו.	ביצוע ותקנות
30.	תקפו של חוק זה הוא מיום א' בתשרי תשי"ב (1 באוקטובר 1951).	תחילת חוק

ד ב ר י ה ס ב ר

לפי חוק שירות בטחון, תש"ט—1949, חלה על חלק גיכר של תושבי המדינה החובה לשרת בכל שנה ושנה תקופה מסויימת בשירות המילואים של צבא-הגנה לישראל. עד כה נהגו לשלם לאנשים אלה, מתוך אוצר המדינה, סכום מסויים לכל יום שבו שירתו כאמור, וכן סכום נוסף לכלכלת בני משפחותיהם; אך לא היתה קיימת כל הוראה חוקית בענין זה או בדבר חובתם של מעבידים לשלם לעובדיהם בעד תקופת שירותם במילואים.

החוק המוצע בא לקבוע שכל מי שמשרת בשירות מילואים יקבל מאוצר המדינה סך 650 פרוטה לכל יום של שירות — בניכוי 220 פרוטה דמי כלכלה; כן קובע החוק המוצע שכל עובד, בין אם הוא עובד חדשי ובין אם הוא עובד יומי (פרט לסוגי עובדים המפורטים בסעיף 1), יקבל ממעבידו תגמול לתקופת שירותו במילואים. שיעור התגמול יהיה לגבי רווק — 50% משכר עבודתו הרגיל, לגבי נשוי בלי ילדים למטה מגיל 18 — 65%, ולגבי נשוי עם ילדים למטה מגיל 18 — 80%, אלא שסכומים אלה יוקטנו ב-650 פרוטה לכל יום שישולמו מאוצר המדינה כאמור לעיל.

החוק המוצע מבדיל בין עובדים בשכר חדשי («עובדים במשכורת») ובין עובדים אחרים («עובדים בשכר»). לגבי עובדים במשכורת מוטלת על מעבידיהם החובה לשלם את התגמול באופן ישיר, ואילו לגבי עובדים בשכר יסודרו התשלומים באמצעות קרן תגמולים, שהמעביד חייב להפריש לה 1½% משכר העבודה של העובדים האלה. כדי למנוע הקמת מנגנון מיוחד יהיה שר העבודה רשאי להסמיך קרנות חופשה הקיימות לפי חוק חופשה שנתית, תשי"א—1951, לשמש קרנות תגמולים לצורך החוק המוצע. כמו כן רשאי שר העבודה לקבוע דרכי תשלום אחרות, ולהורות כי לגבי עובדים יומיים מסויימים ינהגו כאילו היו עובדים במשכורת, כלומר, שהתגמול המגיע להם ישולם להם באופן ישיר על ידי מעבידיהם.

החוק המוצע מכיל הוראות שתכליתן למנוע התחמקות מהחובות שהוא מטיל על המעבידים; כן נמצאות בו הוראות בדבר הפיקוח על קרנות תגמולים ובדבר סמכויות מפקחי עבודה, והוראות ביצוע נוספות כדוגמת ההוראות שבחוק חופשה שנתית. ביצוע החוק נמסר לשר העבודה.

חוק לתיקון פקודת סדרי השלטון והמשפט, תשי"א—1951

תיקון
הפקודה

1. פקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, תתוקן כך:
בסעיף 18 א' 2 —

- (1) אחרי הסימן „18 א'” יבוא הסימן „(א)”:
- (2) בסוף סעיף קטן (א) תיווסף פסקה זו:
„הגים אלה ייקבעו לגבי כל עדה על פי החלטת הממשלה שתפורסם ברשומות”;
- (3) אחרי סעיף קטן (א) ייווסף סעיף קטן זה:
„(ב) הוראות חוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"א—1951, החלות על המנוחה השבועית יחולו —
 - (1) לגבי יהודי — על מועדי ישראל;
 - (2) לגבי מי שאינו יהודי — על מועדי ישראל או על חגי עדתו, הכל לפי המקובל עליו”.

דברי הסבר

לפי פקודת ימי מנוחה, תש"ח—1948, תוקנה פקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, על ידי הוספת סעיף 18 א' הקובע:

„שבת ומועדי ישראל — שני ימי ראש השנה, יום הכיפורים, ראשון ושמיני עצרת של סוכות, ראשון ושביעי של פסח וחג השבועות — הם ימי המנוחה הקבועים במדינת ישראל. לשאינם יהודים הזכות לקיים ימי מנוחה בשבתם וחגיהם”.

לפי חוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"א—1951, אסור להעביד עובד במנוחה השבועית, אלא על פי היתר שניתן מטעמים חיוניים (הגנת המדינה, בטחון הגוף והרכוש, או מניעת פגיעה רבה בכלכלה, בתהליך עבודה, או בסיפוק צרכים חיוניים). המנוחה השבועית היא ליהודי — יום השבת, ולמי שאינו יהודי — יום השבת או היום הראשון או היום השני בשבוע, הכל לפי המקובל עליו.

החוק המוצע בא להטיל איסור להעביד עובד בחגיו, אלא על פי היתר כאמור. החגים הם ליהודי — מועדי ישראל, ולמי שאינו יהודי — מועדי ישראל או חגי עדתו, הכל לפי המקובל עליו. חגי כל עדה ייקבעו על פי החלטת הממשלה שתפורסם ברשומות.

¹ ע"ר מס' 2 מיום י"ב באייר תש"ח (21.5.48), תוס' א', עמ' 1.
² ע"ר מס' 4 מיום כ' בסיון תש"ח (9.6.48), תוס' א', עמ' 12.
³ ספר החוקים 76 מיום ט"ו באייר תשי"א (22.5.51), עמ' 204.

חוק המועצות המקומיות (מתן תוקף למס גולגולת מודרג), תשי"א—1951

1. מס גולגולת, שמועצה מקומית הטילה, או דימתה להטיל, בשנת הכספים 1950 — 1951 או קודם לכן, לפי סעיף 5 לפקודת המועצות המקומיות, 1941, והוראות הצו המכונן אותה, אין רואים אותו כמוטל שלא כחוק או כבלתי ניתן לגביה בשל כך בלבד שהודרג לפי גודל ההכנסות של החייבים בו.

דברי הסבר

בתוקף סמכויותיהן לפי סעיף 5 (1) (ד) לפקודת המועצות המקומיות, 1941, נוהגות מועצות מקומיות להטיל מס גולגולת על תושבי שטחי שיפוטן, אחדות מן המועצות האלה החליטו, באישור השלטונות המרכזיים המוסמכים, להדריג את שיעורי המס הזה בהתאם לגודל ההכנסות של החייבים בו, בראותן בהטלת מס מודרג כזה שיטה צודקת יותר של חלוקת נטל המסים, ובהסתמך על סעיף 5 (2) לפקודה האמורה והצווים המכוננים אותה, שלפיהם מותרת הטלת מסים מקומיים, "לפי מכסת אחוים שונות או דרגות שונות... על בני אדם מסוגים שונים".

נמצאו עוררים על חוקיותו של מס גולגולת מודרג, ובית המשפט העליון, בדונו בשאלה זו בבג"צ 34/50, אסנין ואחרים נגד המועצה המקומית עיר יזרעאל — עפולה ואחרים (תשי"א פסקים, כרך ג', עמ' 373) פסק כי הדין עמם, בית המשפט העליון הסכים אמנם לדעה כי "שיטת המס המודרג, המבוססת על שיעור הכנסתו של אדם או על גודל רכושו, היא השיטה הקרובה ביותר לחלוקה צודקת וישרה של עומס המסים", אך קבע יחד עם זאת כי "עצם המושג, 'מס גולגולת', כפי שהוא עולה מפירוש המלות, מורה על מס אשר הוא נקבע לא על סמך הכנסתו השנתית או כלל רכושו של אדם, אלא, מטילים אותו על גולגולת בלבד, והוא מס אחיד לכל נפש, בחינת, 'העשיר לא ירבה והדל לא ימעוט'".

כללו של דבר: מס גולגולת הוא לפי עצם מהותו מס אחיד, שווה לכל נפש, שהדירוג בו אינו מותר, משום כך ומשום יתר הנימוקים המפורטים בפסק דינו, הגיע בית המשפט העליון לכלל מסקנה כי מס הגולגולת המודרג בעיר יזרעאל — עפולה, אשר שימש נושא לדיון שהתנהל בפני בית המשפט, אינו ניתן לגביה.

לאור פסק דין זה קיים חשש כי אנשים אשר טרם שילמו את מס הגולגולת המודרג כפי המכסה שהושתה עליהם יסרבו עתה לעשות זאת; ואילו מי שפרע כבר את מסו יוכל לתבעם בחזרה, מצב זה יש בו כדי לערער את משק הכספים של המועצות המקומיות הנו- געות בדבר, שכן תקציביהן היו מיוסדים על ההנחה שמס הגולגולת שהוטל על התושבים אף ייגבה מידם.

כדי לקדם את פני הסכנה הזאת, מן ההכרח ליתן תוקף למס הגולגולת המודרג שהוטל על ידי המועצות המקומיות בעבר, במידה שמס זה היה חוקי מכל שאר הבחינות; ותפקיד זה נועד למלא החוק המוצע בזה.

יש להדגיש כי כל עיקרה של הצעת חוק זו לא בא אלא להכשיר הכשר חוקי את דירוג מס הגולגולת שהוטל בעבר; ואין בה משום שינוי של שיטת המסים המקומיים לגבי העתיד. שאלה זו של קביעת שיטה חדשה להטלת מסים מקומיים תבוא על פתרונה הכולל במסגרת רחבה יותר.

¹ ע"ר מס' 1154 מיום 18.12.41, חוס' ג, עמ' 119.